

დანიელის წიგნი — ას ოთხი

წინასწარმეტყველური მმართველობის გამოვლენა: უკანასკნელ დღეებში საგამომდიებლო და აღმასრულებელი სამსჯავროების გაგება

Jeff Pippenger

2024-02-29

ჩვენ ვამკვიდრებთ იმ წინასწარმეტყველურ წესს, რომელიც იუდას ტომის ლომმა გამოავლინა დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელი ექვსი მუხლის გახსნის საქმეში, „აღსასრულის ჟამს“, 1989 წელს, როდესაც საბჭოთა კავშირი წარიხოცა რონალდ რეიგანსა და რომის პაპს შორის საიდუმლო კავშირის მიერ. ჩვენ ვაჩვენებთ, რომ რომის სამმაგი გამოყენება და ბაბილონის დაცემა განსაზღვრავს ქალს და მხეცს, რომელზედაც იგი ზის და რომელზედაც მეფობს, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში.

ქალისა და მხეცის აღწერა მეჩვიდმეტე და მეთვრამეტე თავებში ასახავს იმ თანმიმდევრულ სამსჯავროს, რომელსაც ღმერთი მოდერნულ ბაბილონზე მოავლენს, დაწყებული მალე მოსული საკვირაო კანონით და გაგრძელებული იქამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და ადამიანთა გამოსაცდელი ვადა დაიხურება. დროის ეს მონაკვეთი აღნიშნავს ღვთის აღმასრულებელი სამსჯავროს პირველ ნაწილს, რომელიც სრულდება მისი წყალობის ნაზავით. შემდეგ კი, უკანასკნელი შვიდი წყლულით, მის სამსჯავროებს აღარ ერევა არავითარი წყალობა. ეს ორი საფეხური აგრეთვე ნაგულისხმევი იყო საგამომდიებლო სამსჯავროშიც, რომელიც დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს. საგამომდიებლო სამსჯავრო დაიწყო მკვდართა გამოძიებითა და განსჯით, ხოლო 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო ცოცხალთა საგამომდიებლო სამსჯავრო.

ცოცხალთა სამსჯავროც ორ პერიოდად არის დაყოფილი; პირველი იწყება 2001 წლის 11 სექტემბერს იმათი გამოძიებითა და გასამართლებით, რომელნიც ას ორმოცდაოთხ ათასს შორის ყოფნის კანდიდატები არიან, რადგან სამსჯავრო ღვთის სახლით იწყება. მკვდართა საგამომდიებო სამსჯავრო აღსრულდებოდა მხოლოდ მათზე, ვისი სახელებიც მათი ცხოვრების რომელიღაც დროს სიცოცხლის წიგნში იყო ჩაწერილი. შემდეგ ჩაწერილი და დარეგისტრირებული მკვდართა სახელები ცოდვათა წიგნს შეედარა. თუ მათ მოუწონებელი ცოდვები ჰქონდათ, მათი სახელები სიცოცხლის წიგნიდან ამოიშლებოდა. ცოცხალთა საგამომდიებო სამსჯავრო ხასიათდება, როგორც ღვთის სახლით დასაწყისებული, მაშინ როცა მკვდართა საგამომდიებო სამსჯავროში ასეთი დაკონკრეტება საჭირო არ იყო.

ცოცხალთა საგამომდიებლო სამსჯავროში ღმერთის სიტყვა ზრუნვით მიუთითებს, რომ იმ სამსჯავრომ, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს მიმდინარეობს, დასაბამი იერუსალიმში, ანუ ღმერთის ეკლესიაში, აიღო. ბიბლია ამ ფაქტის მეორე უშუალო მოწმობას გვაძლევს.

რადგან დადგა დრო, რომ სამსჯავრო დაიწყოს ღვთის სახლიდან; და თუ პირველად ჩვენგან იწყება, რა იქნება მათი ბოლო, რომელნიც არ ემორჩილებიან ღვთის

სახარებას? 1 პეტრე 4:17.

ცოცხალთა სამსჯავრო იწყება იერუსალიმში, ღვთის სახლში, და არსებობს განსაზღვრული დრო, როდესაც ეს სამსჯავრო იწყება. ცოცხალთა სამსჯავრო იწყება იერუსალიმში მაშინ, როცა მწერლის სამელნე იერუსალიმში გაივლის და ნიშანს დაასვამს იმ კაცებსა და ქალებს, რომლებიც ოხრავენ და ტირიან იმ სისამაგლეების გამო, რაც ეკლესიაშიც და ქვეყანაშიც ხდება.

კლასი, რომელიც სახარებას არ ემორჩილება, გამოცხადების მეშვიდე თავში არის ნაჩვენები ას ორმოცდაოთხი ათასის საპირისპიროდ, სადაც იოანე მათ „დიდ სიმრავლედ“ განსაზღვრავს. დიდი სიმრავლე წარმოადგენს ცოცხალ სულთა კლასს, რომლებიც ცოცხალთა სამსჯავროს პერიოდში განიკითხებიან, რომელთაც ღვთის რჯული სრულად არ დაუმორჩილებიათ, რადგან ისინი თავყვანს სცემდნენ პაპის მზის დღეს. შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს ისინი, ვინც დაბეჭდილნი არიან ეზეკიელის მეცხრე თავში მწერლის სამელნით სავეს სამელნე ყუთის მქონე ანგელოზის მიერ, რაც ასევე არის გამოცხადების მეშვიდე თავის დაბეჭდვა, აღიმართებიან როგორც დროშა. მაშინ ისინი, ვინც ამჟამად სახარებას არ ემორჩილებიან, პასუხს აგებენ მეშვიდე დღის შაბათის წინაშე.

„მაგრამ წარსული თაობების ქრისტიანები კვირას იცავდნენ, იმ ვარაუდით, რომ ამით ბიბლიურ შაბათს ინახავდნენ; და დღესაც ყველა ეკლესიაში არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, რომის კათოლიკურ საზიარებლობასაც არ გამოირიცხავს, რომელთაც გულწრფელად სჯერათ, რომ კვირა საღვთოდ დადგენილი შაბათია. ღმერთი იღებს მათი განზრახვის გულწრფელობას და მათ უმწიკვლობას მის წინაშე. მაგრამ როდესაც კვირის დაცვა კანონით იქნება დაწესებული და ქვეყნიერება განიბრძნობა ჭეშმარიტი შაბათის სავალდებულოების შესახებ, მაშინ ყოველი, ვინც ღვთის მცნებას დაარღვევს, რათა დაემორჩილოს დადგენილებას, რომელსაც რომის ავტორიტეტზე მაღალი ძალა არა აქვს, ამით პაპიზმს ღმერთზე მაღლა დააყენებს. იგი პატივს მიაგებს რომს და იმ ძალაუფლებას, რომელიც რომის მიერ დადგენილ დაწესებას აიძულებს. იგი სცემს თავყვანს მხეცს და მის ხატებას. როდესაც ადამიანები უარყოფენ იმ დაწესებას, რომელიც ღმერთმა თავისი ხელმწიფების ნიშნად გამოაცხადა, და მის ნაცვლად პატივს მიაგებენ იმას, რაც რომმა თავისი უზენაესობის ნიშნად აირჩია, ამით ისინი მიიღებენ რომისადმი ერთგულების ნიშანს — „მხეცის ნიშანს“. და ვიდრე ეს საკითხი ასე აშკარად არ წარედგინება ხალხს და ისინი არ მიიყვანებიან არჩევანის გაკეთებამდე ღვთის მცნებებსა და ადამიანთა მცნებებს შორის, ისინი, ვინც განაგრძობენ ურჯულოებაში ყოფნას, მიიღებენ „მხეცის ნიშანს“.“ The Great Controversy, 449.

დაბეჭდილთა დროშა არის ის, ვინც სახარებას დაუმორჩილებლობაში მყოფთ მორჩილებისკენ მოუწოდებს.

და იმ დღეს იქნება იესუს ფესვი, რომელიც ხალხთა ნიშანსავით დადგება; მას მიეშურებიან წარმართნი, და მისი განსასვენებელი დიდებით იქნება მოსილი. და მოხდება იმ დღეს, რომ უფალი კვლავ, მეორედ, გაიწვდის თავის ხელს, რათა დაიბრუნოს თავისი ხალხის ნატამალი, რომელიც დარჩება, ასურეთიდან,

ეგვიპტიდან, ფათროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, შინარიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან. და აღმართავს იგი ნიშანს ერებისთვის, შეკრებს ისრაელის განდევნილებს და თავს მოუყრის იუდას გაფანტულებს ქვეყნის ოთხივე კიდიდან. ესაია 11:10-12.

ისინი, ვინც ამჟამად არ ემორჩილებიან სახარებას, განიკითხებიან ჯერ კიდევ სიცოცხლეში; თუმცა მათი განკითხვა უნდა მოჰყვეს ცოცხალი ას ორმოცდაოთხი ათასის საგამომძიებლო სამსჯავროს, რადგან მათ მხოლოდ იმით შეუძლიათ გაფრთხილდნენ, რომ მალე მომავალი კვირადღის კანონის კრიზისის დროს იხილავენ მამაკაცებსა და ქალებს ღვთის ბეჭდით.

„სულიწმიდის საქმეა ქვეყნიერების დარწმუნება ცოდვაში, სიმაართლეში და სამსჯავროში. ქვეყნიერება მხოლოდ მაშინ შეიძლება იქნეს გაფრთხილებული, როცა დაინახავს, რომ ისინი, ვისაც ჭეშმარიტება სწამს, ჭეშმარიტებით განწმედილნი არიან, მაღალ და წმიდა პრინციპთა შესაბამისად მოქმედებენ და ამაღლებული, აღმატებული სახით წარმოაჩენენ განმასხვავებელ ზღვარს მათ შორის, ვინც ღვთის მცნებებს იცავენ, და მათ შორის, ვინც მათ ფეხქვეშ თელავს. სულის განწმედა გამოარჩევს განსხვავებას მათ შორის, ვისაც ღვთის ბეჭედი აქვთ, და მათ შორის, ვინც ცრუ დასვენების დღეს იცავენ. როდესაც გამოცდა მოვა, ცხადად გამოჩნდება, თუ რა არის მხეცის ნიშანი. ეს არის კვირა დღის დაცვა. ისინი, ვინც ჭეშმარიტების მოსმენის შემდეგაც განაგრძობენ ამ დღის წმიდად მიჩნევას, ატარებენ ცოდვის კაცის ხელწერას, რომელმაც განიზრახა ჟამთა და რჯულის შეცვლა.“ Bible Training School, December 1, 1903.

აღმასრულებელი სამსჯავრო, რომელშიც მესამე ელიას საქმე სრულდება, იწყება მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონით. იგი დროის ორ პერიოდს მოიცავს: პირველ პერიოდში ღვთის სამსჯავროები შეზავებულია წყალობით მათ მიმართ, ვინც ახლა სახარებას არ ემორჩილება; შემდეგ კი მას მოსდევს უკანასკნელი შვიდი წყლული, რომლებიც წყალობის გარეშე იღვრება.

„გამოსაცდელი დრო დიდხანს აღარ გაგრძელდება. ახლა ღმერთი დედამიწას თავის შემაკავებელ ხელს აშორებს. დიდი ხნის განმავლობაში იგი მამაკაცებსა და ქალებს თავისი სულიწმიდის მოქმედებით ელაპარაკებოდა; მაგრამ მათ მოწოდებას ყური არ უგდეს. ახლა იგი თავის ხალხსაც და ქვეყანასაც თავისი სამსჯავროებით ელაპარაკება. ამ სამსჯავროთა ჟამი წყალობის ჟამია მათთვის, რომელთაც ჯერ კიდევ არ ჰქონიათ შესაძლებლობა გაეგოთ, რა არის ჭეშმარიტება. უფალი მათზე სათუთად მოიხილავს. მისი მოწყალე გული შეძრულია; მისი ხელი კვლავაც გაწვდილია სახსნელად. მრავალნი შეიყვანებიან უსაფრთხოების ფარეხში, რომელნიც ამ უკანასკნელ დღეებში პირველად მოისმენენ ჭეშმარიტებას.“ Review and Herald, November 22, 1906.

ისინი, ვინც სახარებას არ ემორჩილებიან, არიან „სხვა ცხვრები“, რომელთა მოხმობაც იესომ აღუთქვა, და როდესაც ის მოუხმობს, ისინი მის ხმას გაიგონებენ.

მე სხვა ცხვრებიც მყავს, რომლებიც ამ ფარეხისანი არ არიან; ისინიც უნდა მოვიყვანო, და ისინი მოისმენენ ჩემს ხმას; და იქნება ერთი ფარა და ერთი მწყემსი.

იოანე 10:16.

„ხმა“, რომელსაც ისინი ისმენენ, არის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე „ხმა“, რომელიც ხმამაღლა ღაღადებს მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს, როდესაც დიდ მეძავის სამსჯავრო გაორმაგდება, რადგან მან ცოდვის თავისი გამოსაცდელი სასმისი აავსო.

„წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც ჰქონდა დიდი ხელმწიფება; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და მან ძლიერად შეჰლაღა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და იქცა ეშმაკთა სავანედ“ (გამოცხადება 18:1, 2). ეს არის იგივე უწყება, რომელიც მეორე ანგელოზის მიერ იყო მოცემული. დაეცა ბაბილონი, „რადგან მან ყველა ერს ასვა თავისი სიძვის რისხვის ღვინო“ (გამოცხადება 14:8). რა არის ეს ღვინო? — მისი ცრუ მოძღვრებანი. მან ქვეყნიერებას მისცა ცრუ შაბათი მეოთხე მცნების შაბათის ნაცვლად და გაიმეორა ის სიცრუე, რომელიც სატანამ პირველად უთხრა ევას ედემში — სულის ბუნებრივი უკვდავება. მრავალი მონათესავე ცდომილება გაავრცელა მან შორს და ფართოდ, „რათა ადამიანთა მცნებანი მოძღვრებად ასწავლოს“ (მათე 15:9).“

„როდესაც იესომ დაიწყო თავისი საჯარო მსახურება, მან ტაძარი გაწმინდა მისი მკრეხელური შებილწვისაგან. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორედ განწმენდა. ამგვარად, სამყაროს გასაფრთხილებლად აღსრულებულ უკანასკნელ საქმეშიც ეკლესიებს მიემართება ორი მკაფიო მოწოდება. მეორე ანგელოზის უწყებაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით დაათრო ყველა ერი“ (გამოცხადება 14:8). ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ ღაღადში ისმის ხმა ზეციდან, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა არ ეზიაროთ მის ცოდვებს და არ მიიღოთ მისი წყლულები. რადგან მისი ცოდვები მიწვდა ზეცას და ღმერთმა გაიხსენა მისი უსამართლობანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ Selected Messages, book 2, 118.

ამერიკის შეერთებულ შტატებში მალე მოსასვლელი კვირა-კანონის დროს თანამედროვე ბაბილონზე პროგრესული აღმასრულებელი სამსჯავრო იწყება, და ცოცხალთა სამსჯავროს უკანასკნელი პერიოდი იწყება, რადგან ეს ორი სამსჯავრო ერთმანეთს ემთხვევა. მესამე მაცნე, რომელიც აღთქმის მაცნის საქმისათვის გზას ამზადებს, წარმოადგენს იმ საქმიანობას ცოცხალთა სამსჯავროს დროს, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო და მთავრდება მაშინ, როდესაც ისინი უკანასკნელნი, ვინც ამჟამად სახარებას არ ემორჩილებიან, მოისმენენ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმას და გამოვლენ ბაბილონიდან. ეს საქმე განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძრის განწმენდასა და განშორებას გზის მომამზადებელი მაცნის მსახურების დასაწყისში, ხოლო შემდეგ — დიდი სიმრავლის ტაძრის განშორებასა და განწმენდას იმ მაცნის მსახურების დასასრულს, რომელიც აღთქმის მაცნისათვის გზას ამზადებს.

კვირის შესახებ მალე მომავალი კანონის დროს განმეორდება ღვთის ძალის ის გამოვლინება, რომელიც ორმოცდაათობის დღეს მოხდა.

„არც ერთი ჩვენგანი ოდესმე ვერ მიიღებს ღვთის ბეჭედს, ვიდრე ჩვენს ხასიათზე ერთი ლაქა ან ნაკლი მაინც იქნება. ჩვენზეა მინდობილი ჩვენი ხასიათის დეფექტების გამოსწორება, სულის ტაძრის ყოველი შებილწვისაგან განწმენდა. მაშინ გარდამოხდება ჩვენზე გვიანი წვიმა, როგორც ადრეული წვიმა გარდამოხდა მოწაფეებზე ორმოცდამეათე დღისას....“

„რას აკეთებთ, ძმანო, მომზადების ამ დიდ საქმეში? ისინი, ვინც წუთისოფელს უერთდებიან, იღებენ სოფლის ყალიბს და ემზადებიან მხეცის ნიშნისთვის. ხოლო ისინი, ვინც საკუთარ თავს არ ენდობიან, ვინც ღმერთის წინაშე მდაბლდებიან და ჭეშმარიტებისადმი მორჩილებით თავიანთ სულებს განიწმედენ, ისინი იღებენ ზეციურ ყალიბს და ემზადებიან ღმერთის ბეჭდისთვის თავიანთ შუბლზე. როდესაც ბრძანება გამოიცემა და ბეჭედი აღიბეჭდება, მათი ხასიათი მარადიულად წმინდა და უბიწო დარჩება.“ მოწმობანი, ტომი 5, 214, 216.

აქ არის ის ადგილი, სადაც შესაძლებელია წინასწარმეტყველურ სიტყვაში მოჩვენებით წინააღმდეგობაზე წაბორძიკება, თუმცა ამის აუცილებლობა არ არსებობს. ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, მოწაფეთა დროს, ის ცნობა, რომელსაც ძალა მიეცა, არ გადაეცა წარმართებს, რომლებიც არიან ისინი, ვინც არ ემორჩილებიან სახარებას მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს. ის ცნობა, რომელსაც ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე ძალა მიეცა, გადაეცა ძველ ისრაელს, რომელსაც კიდევ სამი-ნახევარი წელი რჩებოდა თავისი საბოლოო გამოსაცდელი ვადის განმავლობაში.

სამოცდაათი შვიდეული განჩინებულია შენს ერსა და შენს წმიდა ქალაქზე, რათა დასრულდეს დანაშაული, და ბოლო მოეღოს ცოდვებს, და აღსრულდეს შერიგება ურჯულოებისთვის, და შემოვიდეს მარადიული სიმაღლეთი, და დაიბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება, და იცხოვს უზენაესად წმიდა. დანიელი 9:24.

ორმოცდამეათე დღეს ძალით აღჭურვილი უწყება არ მიეტანებოდა მათ, ვინც სახარებას არ დაემორჩილა, ვიდრე სტეფანეს ჩაქოლავებდნენ 34 წელს. და უაიტი ხშირად აღნიშნავს ამ ფაქტს.

„მაშინ, თქვა ანგელოზმა, ‘იგი მრავალთან აღთქმას განამტკიცებს ერთი კვირით [შვიდი წლით].’ მას შემდეგ, რაც მაცხოვარი თავის მსახურებას შეუდგა, შვიდი წლის განმავლობაში სახარება განსაკუთრებით იუდეველებს უნდა ქადაგებოდათ: სამწელიწად-ნახევრის განმავლობაში — თვით ქრისტეს მიერ, ხოლო შემდგომ — მოციქულთა მიერ. ‘და კვირის ნახევარში იგი შეწყვეტს მსხვერპლსა და შესაწირავს.’ დანიელი 9:27. ახ. წ. 31 წლის გაზაფხულზე ქრისტე, ჭეშმარიტი მსხვერპლი, გოლგოთაზე შეიწირა. მაშინ ტაძრის კრეტსაბმელი შუაზე გაიპო, რითაც გამოჩნდა, რომ სამსხვერპლო მსახურების სიწმინდე და მნიშვნელობა უკვე განშორებული იყო. დადგა დრო, რომ მიწიერი მსხვერპლი და შესაწირავი შეწყვეტილიყო.“

„ერთი კვირა — შვიდი წელი — დასრულდა ახ. წ. 34 წელს. შემდეგ სტეფანეს ჩაქოლავით იუდეველებმა საბოლოოდ დაბეჭდეს თავიანთი უარყოფა სახარებისა; დევნის გამო გაფანტული მოწაფეები „ყველგან დადიოდნენ და სიტყვას ქადაგებდნენ“ (საქმეები 8:4); და ამის შემდეგ ცოტა ხანში მოქცეულ იქნა მღევნელი

საული და გახდა პავლე, წარმართთა მოციქული.“ The Desire of Ages, 233.

ქრისტეს აღდგომიდან ორმოცდაათი დღის შემდეგ, ორმოცდამეათედს ძალით აღჭურვილი უწყება შეესაბამება კვირა დღის კანონს, სადაც სახარება ქრისტეს სხვა ფარას ბაბილონიდან უხმობს გამოსასვლელად; მაგრამ ჯვრიდან სამნახევარი წლის გასვლამდე არ იყო, რომ იუდეველებმა „სახარების უარყოფა დაბეჭდეს“, და შემდეგ უწყება წარმართებთან წავიდა, რომელნიც იმ დროისთვის იყვნენ ისინი, ვინც სახარებას არ დაემორჩილნენ. მოჩვენებითი წინააღმდეგობა კიდევ უფრო ძლიერდება იმ განსაზღვრით, რომ 34 წელს იუდეველებმა სახარების უარყოფა დაბეჭდეს, რადგან და უაიტი სხვაგვარად ამბობს.

„ვინაიდან მთელი საზოგადოება-საკულტო წყობა ქრისტეს სიმბოლურად წარმოადგენდა, მის გარეშე მას არავითარი ღირებულება არ ჰქონდა. როდესაც იუდეველებმა ქრისტეს უარყოფა საბოლოოდ დაამტკიცეს იმით, რომ იგი სასიკვდილოდ გასცეს, მათ უარყვეს ყოველივე, რაც ტაძარსა და მის მსახურებას მნიშვნელობას ანიჭებდა. მისმა სიწმინდემ დატოვა იგი. იგი განადგურებისთვის იყო განწირული. იმ დღიდან მსხვერპლშეწირვანი და მათთან დაკავშირებული მსახურება უაზრო გახდა. კაენის შესაწირავის მსგავსად, ისინი მაცხოვრის მიმართ რწმენას არ გამოხატავდნენ. ქრისტეს სიკვდილით დასჯით იუდეველებმა, ფაქტობრივად, საკუთარი ტაძარი დაანგრეს. როდესაც ქრისტე ჯვარს აცვეს, ტაძრის შიდა კრეტსაბმელი ზემოდან ქვემოდე ორად გაიხა, რითაც აღინიშნა, რომ დიდი საბოლოო მსხვერპლი უკვე შეწირული იყო და რომ მსხვერპლშეწირვის სისტემა სამუდამოდ დასრულდა.“ The Desire of Ages, 165.

დაამოწმეს თუ არა იუდეველებმა სახარების უარყოფა სტეფანეს ჩაქოლვისას, თუ ქრისტეს ჯვარცმისას? ეს მოჩვენებითი წინააღმდეგობა დაკავშირებულია იმავე სახის მოჩვენებით წინააღმდეგობასთან, რომელიც ღმერთის ძალის გამოვლინების ამოცნობას, პენტეკოსტეზე, ახლო მომავალში მოსალოდნელ საკვირაო კანონს უკავშირებს.

ჩვენ ვაპირებთ, მომდევნო სტატიაში გავარკვიოთ ეს მოჩვენებითი წინააღმდეგობა, მაგრამ მსურს შეგვახსენოს, რომ ამ კონკრეტული განხილვის მიზანი ემყარება იმ ფაქტს, რომელსაც წინასწარმეტყველები მიუთითებენ: რომ ღმერთის ლაოდიკეელი ხალხი უკანასკნელ დღეებში სამსჯავროს ვერ იგებს. ჩვენ დრო დავუთმეთ სამსჯავროს სხვადასხვა პერიოდებისა და მიზნების მიმოხილვას, რათა ნათლად დაგვეჩვენა, თუ როგორ იყრის თავს როგორც საგამომძიებლო, ისე აღმასრულებელი სამსჯავრო ახლო მომავალში მოსალოდნელ კვირადღის კანონთან. იმისათვის, რომ დავინახოთ იმ გამოცხადება, რომელიც იმ მოჩვენებით წინააღმდეგობებთან არის დაკავშირებული, რომლებიც ახლახან წამოვჭერით, საჭირო იყო ამ ელემენტების მიმოხილვა.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

რომის კათოლიკენი აღიარებენ, რომ შაბათის შეცვლა მათმა ეკლესიამ მოახდინა, და სწორედ ამ ცვლილებას მოიყვანენ ისინი ეკლესიის უზენაესი ავტორიტეტის მტკიცებულებად. ისინი აცხადებენ, რომ როდესაც პროტესტანტები კვირის პირველ

დღეს შაბათად იცავენ, ამით ისინი აღიარებენ მის ძალაუფლებას, დააწესოს კანონები საღვთო საგნებში. რომის ეკლესიას არ დაუთმია თავისი პრეტენზია შეუცდომლობაზე; და როდესაც მსოფლიო და პროტესტანტული ეკლესიები მიიღებენ მის მიერ შექმნილ ყალბ შაბათს, მაშინ როცა უარყოფენ იეჰოვას შაბათს, ისინი არსებითად აღიარებენ ამ პრეტენზიას. მათ შეუძლიათ ამ ცვლილებისთვის ავტორიტეტის მოხმობა, მაგრამ მათი მსჯელობის მცდარობა ადვილად შესამჩნევია. პაპისტი საკმარისად გამჭრიახია იმის დასანახად, რომ პროტესტანტები თავს იტყუებენ და ნებაყოფლობით ხუჭავენ თვალს საქმის ნამდვილ გარემოებებზე. რამდენადაც საკვირაო დაწესებულება კეთილგანწყობას იძენს, ის ხარობს, რადგან დარწმუნებულია, რომ ეს საბოლოოდ მთელ პროტესტანტულ სამყაროს რომის დროშის ქვეშ მოაქცევს.

შაბათის შეცვლა რომის ეკლესიის ძალაუფლების ნიშანი, ანუ ბეჭედი. ისინი, ვინც მეოთხე მცნების მოთხოვნათა შეგნებული ცოდნით ჭეშმარიტის ნაცვლად ცრუ შაბათის დაცვას ირჩევენ, ამით პატივს მიაგებენ იმ ხელისუფლებას, რომლის მიერაც მხოლოდ იგი არის დადგენილი. მხეცის ნიშანი არის პაპური შაბათი, რომელიც ქვეყნიერებამ ღვთის მიერ დადგენილი დღის ნაცვლად მიიღო.

„მაგრამ იმ დროისთვის, როცა უნდა მიიღონ მხეცის ნიშანი, როგორც ეს წინასწარმეტყველებაშია განსაზღვრული, ჯერ არ დამდგარა. გამოცდის ჟამი ჯერ არ დამდგარა. ყოველ ეკლესიაში არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, მათ შორის რომაულ-კათოლიკურ აღმსარებლობაშიც. არავინ განიკითხება მანამდე, ვიდრე არ მიეცემა ნათელი და არ დაინახავს მეოთხე მცნების სავალდებულო ძალას. მაგრამ როდესაც გამოვა დადგენილება, რომელიც გაატარებს ყალბ შაბათს, და როდესაც მესამე ანგელოზის ძლევამოსილი ძახილი გააფრთხილებს ადამიანებს მხეცისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ, ზღვარი ცხადად გაივლება ცრუსა და ჭეშმარიტს შორის. მაშინ ისინი, ვინც კვლავაც განაგრძობენ ურჯულოებას, მიიღებენ მხეცის ნიშანს თავიანთ შუბლზე ან თავიანთ ხელზე.“

„სწრაფი ნაბიჯებით ვუახლოვდებით ამ პერიოდს. როდესაც პროტესტანტული ეკლესიები საერო ძალაუფლებასთან გაერთიანდებიან ცრუ რელიგიის მხარდასაჭერად, რომლის წინააღმდეგობის გამოც მათმა წინაპრებმა უმძიმესი დევნა დაითმინეს, მაშინ პაპური შაბათი ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებული ძალაუფლებით იქნება თავს მოხვეული. დადგება ეროვნული განდგომილება, რომელიც მხოლოდ ეროვნულ დაღუპვით დასრულდება.“ Bible Training School, February 2, 1913.